

Vår dato	Vår referanse
06.09.2010	10/3774 FOR/TRØ
Deres dato	Deres referanse
18.06.2010	10/2740 pab/SBP/GPE

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 Oslo

Høring om utforming av Statens kontoplan for statlige virksomheter

Direktoratet for forvaltning og IKT (Difi) har fått saken til uttalelse fra FAD. Departementet har bedt Difi sende høringsuttalelse direkte til FIN med kopi til FAD.

Difi har oppfattet forslaget til kontogruppe 67 Kjøp av fremmede tjenester slik at denne kontogruppen på en vesentlig bedre måte enn i dag vil gi grunnlag for føring av utgifter og innhenting av utgiftsdata om ulike typer konsulentkjøp, som f eks i tilknytning til IKT. Difi mener at den nye kontoplanen og videreutviklingen av denne må skje på en måte som ytterligere forbedrer muligheten på dette punktet.

Valg av kontoplan danner grunnlaget for hva som er statens rådata med hensyn til å identifisere hvilke inntekter og utgifter som har oppstått i løpet av året. For Difi som skal bistå offentlig forvaltning i å bli bedre på anskaffelser (offentlige innkjøp) er det særlig utgiftssiden i statsregnskapet som er av interesse. Her er det spesielt tre forhold som det er ønskelig å ha god informasjon om:

- Hva er det som er anskaffet (kostnadsart)
- Hvem er det som har anskaffet (kostnadssted)
- Hvorfor ble dette anskaffet (kostnadsbærer)

Når det gjelder kostnadsbærere, er disse tradisjonelt i statlig forvaltning knyttet til tjenesteproduksjon, administrasjon, utviklingsarbeid og vedlikehold. I forslaget til nye artskoder, har blant annet kodene 660 til 676 blandet sammen kostnadsbærer og kostnadsart. Dette kan medføre at for eksempel en liter maling skifter art ut i fra om det brukes til undervisning, vedlikehold eller som en innsatsfaktor i produksjonen. Rent prinsipielt bør kostnadsarten være den samme for identiske varer og tjenester, mens kostnadsbæreren selvsagt kan variere.

Når det gjelder kostnadsarter, bør det vurderes om en internasjonal standard nomenklatur skal/kan benyttes. Her er det spesielt to som er fremtredende: Det er CPV som er EU sin standard og UNSPSC som er FN sin standard. Da Norge er forpliktet til å rapportere årlig alle statlige innkjøp per CPV kode til WTO og EØS, kan det være en fordel at alle statlige innkjøp også er kontret med CPV-koden. CPV-koden er godt kjent hos statlige virksomheter, da alle kunngjøringer om offentlige innkjøp også skal knyttes mot CPV-koden. Fordelen med UNSPSC er at denne er mer "finmasket" enn CPV og relativt enkelt kan kobles (mappes) mot CPV.

Difi vil også nevne en annen side ved offentlige anskaffelser som vi imidlertid er usikre på om har direkte betydning i sammenheng med ny kontoplan: Det er ønskelig at leverandørens navn i leverandørreskontroen også er knyttet opp mot leverandørens organisasjonsnummer. Kravet til å knytte virksomheter mot organisasjonsnummer blir mer viktig nå som bruk av elektronisk faktura blir obligatorisk og der organisasjonsnummeret blir en av de sentrale identifikatorene på fakturaen.

For å sikre sporing i regnskapet, er det også ønskelig at alle fakturaer blir bokført med en referanse til den avtalen/bestillingen fakturaen har sitt utspring fra. Dette vil også kunne bidra til bedre etterlevelse av kravene i økonomi- og innkjøpsregelverket for statlige virksomheter.

Vennlig hilsen
for Difi

Eivor B. Nebben
avdelingsdirektør

Tormod Rødsten
seniorrådgiver

Kopi: FAD